

Kísérő

A VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATÁNAK LAPJA

Nagyböjt

Böjt2015

Kevesebb test, hogy több jusson a léleknek,
kevesebb zaj, hogy megszólaljon a csend.

Kevesebb beszéd, több (meg)hallgatás,
Kevesebb morcosság, sokkal több mosoly.

Kevesebb én, hogy a Te-ben megtaláljam önmagamat.

Kevesebb elmélet, jóval több gyakorlat, konkrét szeretet-tett.

Kevesebb emberi, hogy megtapasztaljuk az istenit.

Kevesebb természetes, hogy megéld természetfölötti hivatásodat.

Majd helyett, most!

Kevesebb „jól esik” hogy megértsem annak ajándék jellegét
és megköszönjem azt.

Kevesebb felesleges idő, hogy hasznára légy az isteni tervnek.

S mindehhez jóval több ima! Hogy Tőle tanulva, erőt
Tőle kérve legalább részben teljesíthessük fogadalmainkat.

Nagyböjt:

Tanulni, elmélyíteni, megerősíteni az isteni tulajdonságainkat.

Így a böjt fogyás, de sokkal inkább gazdagodás,
lemondás, de sokkal inkább nyereség.

Áldott böjtöt mindenkinek!

Túrmezei Erzsébet: Kórházban böjt idején

Fehér kórházi ágyamon
gyötör a kízó fájdalom,...
De itt orvos és ápoló
fájdalmunkat enyhíteni siet...
s Ki itt vagy láthatatlanul,
Megváltó Jézusom,
amikor értem és helyettem
Te szenvedtél átszegezetten,
ki enyhítette a Tied?!

Gúnyolódók vettek körül:
"Szállj le, ha Isten Fia vagy!"

De Téged nem a szegek
tartottak véres keresztfádon,
hanem a mentő szeretet...
s azt meghálálni soha nem lehet!

"Soha... soha..., " ismételve
legkedvesebb böjti énekem.
Kízó fájdalmak között is
hála, hogy itt vagy, Uram!
Velem fényben és velem borúban,
mint erőforrás, biztos menedék...
és ez elég!

Az idők végén

Az idők végén több milliárd számban telepítettek le embereket egy hatalmas mezőn az örök bíró, Isten elé. A nagy fény láttára sokan meghátráltak. Az első sorban mégis akadtak emberek, akik lázadozva és szemtelenül nyilvánítottak véleményt. - Milyen joggal ítélkezik fölöttünk az Isten? Mit tud ő a szenvedésről? - mondta egy asszony. Felhajtotta karján a ruhát és megmutatta a sebhelyeket, amelyek egy gyűjtőtábor rossz emlékei. - Ütöttek, vertek bennünket, sokan meg is haltak! Egy másik csoportban egy fiatal néger a nyakán lévő sebhelyekre mutatott. - Látja ezt? - Kérdezte. - Semmi más bűnöm nem volt, mint az, hogy fekete bőrű vagyok. A következő csoportban volt egy állapotos diáklány kiéhezett és kisírt szemekkel. - Nem az én hibám volt. - Suttogta maga elé. A sík területen több csoport alakult ki, ahol hangosan kimondták mindazt a sok rosszat, amit az Isten megengedett ezen a világon. Ezt ismételték: Mennyivel szerencsésebb volt az Isten, hogy egy olyan helyen élt, ahol csak fény és dicsőség uralkodott, éhség, gyűlölet és halál nélkül. Mit tud az Isten a világon lévő sok szenvedésről? Elhatározták, hogy minden csoportból kijelölnek egy szóvivőt. Egy zsidót, egy négert, egy áldozatot Hirosimából, egy felismerhetetlen inaszakadtat, és egy vízfejű gyermeket. Azt javasolták, Isten is jöjjön le a földre, és lakjon ott, ahol az emberek. Az Isten szülessen zsidónak, a törvényességét vonják kétségbe, keressen olyan keveset, hogy segítséggel se tudjon boldogulni. Barátai legyenek ellene hangolva. Szólítsák rosszindulatú bíróság elé, és a tárgyaláson egy

lefizetett bíró ítélkezzen ellene. Tegyenek meg mindent, hogy átélje az egyedüllét borzalmait. Végezetül: halála legyen kegyetlen, és győződjenek meg róla, hogy tényleg meghalt. Ha kell, tanúk is legyenek az esethez. A jelenlevők közül mindenki tett valami megalázó ajánlatot. A gonosz tanácsok vége felé a morgás egyre halkabb lett. Senki sem szólt többet. Rájöttek, hogy Isten, Fia személyében már minden kínzáson átesett. Mindenben hasonlónak lett hozzánk – a bűnt kivéve.

Wass Albert - Intelem

Percre se feledd, hogy testvéred
minden magyar, bárhol is éljen.
Összetartásban rejlik csak erő.
Más ember földjén nincs számodra hely.

Félvilágot is befuthatod,
más ember földjén testvértelen leszel,
s elfúj a szél, mint kósza őszi lombot,
ha nemzetedről megfeledkezel!

Te bús magyar, kit száműzött hazád,
s idegen zsarnok lakja otthonod:
bús sorsodért ne vádold nemzeted,
kit úgy tűnik, Isten is elhagyott.

A látszat csal. Isten ma is a régi.
Te hagytad őt el, te s a többiek,
s míg vissza nem zarándokoltok Hozzá,
s a múlt hibáit le nem törlitek:

magyar földön nem lesz új
Magyarország,
Gaz és szemét nem terem nemzetet!
S a gyűlöletet nem mossa le semmi,
csak az összetartó igaz szeretet!

Kivel hordozzuk gyöngeségeinket?

Vannak gyöngeségeink? Igen, vannak. Gyöngye vagyok én is, és talán te is, testvérem. Nagybőjt idején szeretnénk szembenézni ezekkel. Melyek ezek? Sok félelmünk van. Félünk a mindennapoktól, megélhetésünktől, hogy mennyire biztosított az, lesz-e mindig munkahelyünk; napi teendőinktől, hogy

el tudjuk-e végezni azokat. Krisztus-követőként megpróbálnak minket a kísértések, félünk az elbukástól, hiszen ebben is gyöngék vagyunk. A szenvedéseket, betegségeinket is sokszor nehéz hordoznunk.

Szégyen gyöngének lennünk? Úgy gondolom, nem. Jézus mert gyöngé lenni. Elég, ha csak a Getszemáni kertre emlékezünk, ahol vérrel verejtékezett, ahol Atyjához kiáltotta miértjeit. Az Isten Fia nem kergette ki életéből a szenvedést. A miénkből sem zárja ki.

Ahogy járom a kórházi osztályokat, nagyon örülök annak, amikor olyan emberrel találkozom, aki szemmel láthatóan hitéből, Istenéből meríti az erőt. Nekem is jó egy-egy ilyen találkozás, hiszen megerősít, hogy van értelme a munkámnak köztük.

Elöttem van az a néni, aki a rózsafüzérét szorongatta, és úgy mondta: „Csak azért bírom ki, mert mondhatom az imádságomat.” Vagy másikat, aki úgy tett tanúságot, hogy „az Istentől kapok erőt!” Többen fogalmazták meg már nekem a velük folytatott beszélgetés során, hogy nem panaszkodhatnak, nem perelhetnek az Istennel, „mert hát a Krisztus is szenvedett értünk.”

Egyik alkalommal, mikor egy kardiológiai osztályon egy katolikus férfit részesítettem a szentségekben, imádságaink, szolgálatom után magához intett betegtársa, akinek takaróján Biblia volt, kezében imádságos könyve, szemén a szemüveg: „Atya, én református vagyok, amíg ott volt nála, imádkoztam magukért. Azért, hogy ő meggyógyuljon, meg azért, hogy maga jól el tudja látni a szolgálatát.” Egyenes beszédén, tiszta szavain éreztem, erős Istenkapcsolatába helyezett minket.

Korunk szent embere, II. János Pál nem egyszerű püspökbotot hordott kezében, hanem egy meghosszabbított szárú feszületet. Sokszor láthattuk, ahogyan gyöngeségében belekapaszkodik ebbe a kezében hordott Krisztuskeresztbe.

Belekapaszkodunk Krisztus keresztjébe. Ő azzal, hogy nem kerülte el a szenvedést, adta meg számunkra ezt a kapaszkodási lehetőséget. Mindig kéznél van keresztje, akár hordanunk kell, akár megfogódnunk benne.

Jézus nem engedte el keresztjét, hagyta, hogy igazán jól rárögzítsék. Rögzülnie kell a mi lelkünkben is szenvedésének, áldozatának, hogyha magunkba tekintünk, lássuk a példát.

Bízom abban, hogyha elég erős kapcsolatunk, nemcsak keresztjében kapaszkodhatunk meg, nemcsak a szenvedésben foghatjuk kezét, hanem dicsőséges örök életében is mellé állhatunk a föltámadott Megfeszítettnek.

Dr. Faragó Artúr

A lapot írják, szerkesztik a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának munkatársai.

Felelős: Dr. Faragó Artúr egyházmegyei kórházlelkész.

Vác, Migazzi tér 1. ☒ H-2600 Vác, Pf. 167.

☎ (+36)27/814-114 ☎ (+36)27/814-101 ✉ iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu